

Filistinli Bir Kız Çocuğundan Mektup

– İbrahim Kilik · 04 Haziran 2010

Filistinli kız çocuğunun, çelimsiz parmaklarıyla yazdığı bu mektup, yaralı barış güvercinlerinin kanatlarında, yükü özgürlük ve hasret olan karalı turnaların teleklerinde yollandı tüm dünyaya. Bu mektup çağlara yazıldı. Dağlara yazıldı bu mektup. Dağlar ses verdi insanlığın vicdanından ses yok... Bir sabinin ,bir yetimin yüreğinden damlayan kanla yazıldı satır satır hece hece. Ölmekten ve esaretten başka seçeneği olmayan insanların yaşadığı diyardan, anadan yârdan geçenlerin diyarından yazıldı... Ne zarfı var ne pulu . Yok gizlisi saklısı mazrufu aşikâr. Şikar olmuş öksüz bir ceylan yavrusu sahibi. Adresi bütün dünya coğrafyası. Alıcısı vicdanı sağır, irfanı kör,sefih bir hayatın kurbanı insanlık. Bir anlık pişmanlığın eseri değil bu mektup. Çaresizliğin, esaretin, mazlumluğun,meskenetin kol gezdiği zamanların ürünü. Ve bu satırlar belki birkaç duyarlı yürek çıkar da yankı bulur diye yayımlandı...

Ey dünya coğrafyasını karış karış, dağ dağ, ova ova,deniz deniz elinde tutan insanlık! Sizin sağır ve kör vicdanlarınıza merhaba diyerek sözlerime başlıyorum. Duyulmasa da feryadım , merhaba diyorum. Beni de dokuz ay on gün karnında taşıdı rahmetli anacığım. Ben de dünyaya ilk kez merhaba dediğimde çığlık attım. Ama o zaman bütün bu olacakları bilmiyordum...

Benim ve diğer Filistinli kardeşlerimin kaderi, doğar doğmaz düşman ilan edilip, daha sonra da katledilmek veya öksüz bırakılmak. Dünyadaki akranlarımız, parklarda oyun oynayıp yıldızları seyrederken, biz siren sesleri, bomba sesleri duyup atılan bombaların yıktığı betonların altında kâh sakat bırakıldık kâh ruhumuzu teslim ettik. İşte ben bütün bunlardan dolayı, ne oyun parklarını bilirim ne gökyüzünün mavisini...

Annemi ve babamı bir İsrail saldırısında kaybettim. Benim durumum yaldızlı şömiz kaplı sözlüklerde , öksüz, yetim ve esir sözcüklerinin içini dolduruyor. Sizler beni hiç tanımıyorsunuz... Belki de bazılarınız,renkli televizyon ekranlarında hâlimi görüp hayıflanıyorsunuz dur. Ama bu hayıflanma yetersiz kalıyor. Bilir misiniz? İçtiğiniz her Coca Cola meşrubat, Marlboro Sigara, çocuklarınız sevin sin diye aldığınız nestle çikilotalar, yahut keyifle yudumladığınız neskafeler, bana ; kardeşlerime ve halkımıza atılan bombaların kesafetini ve mermilerin sayısını biraz daha artırıyor.

Öyle ki, bizim güçlkle nefes alıp verdiğimiz coğrafyda güvercinlerin uçmasına izin vermiyorlar. Yıldızlara bakmamız yasak. Gökyüzüne başımı kaldırıp baktığım anda, yere inen bomba yangınlarını hedefe giden izli mermileri ve füzeleri görüyorum. Öyle pahalı barbi bebeklerle oynamadığım gibi evcilik oyunlarını da bilmiyorum. Annemi geçen gece rüyamda gördüm yüzünde nur ve tebessüm vardı. Bana kızım sabret ve metin ol "eşkıya dünyaya hükümdar olmaz" az kaldı diyordu. Annemin bembeyaz zambak ellerini kokladım; ama rüya çok kısa sürdü doyamadım anneme. Ha bir de o da benim saçlarımı koklayıp beni bağrına bastı. Rüya da olsa o kadar mutlu oldum ki anlatamam. Lâkin dediğim gibi tez uyandım,

yüreğimdeki hüznün daha bir kesifleşti uyandıgım zaman.

Bizim okullarımızı da bombaladılar, çatısı yok elektiriği suyu yok, okulumuzun. Okul bahçemizde renk renk çiçekler de yok. Çiçek adlarını unuttum. Yazamıyorum o yüzden, yarısı yırtık defterime. Bombalama seanslarından kalan beton parçalarına kömür parçasıyla bir kalp resmi yapıyor ortadan ikiye bölüyor, bir tarafına annemin diğer tarafına babamın adını yazıyorum. Ellerim de kömür karasıyla bahtım gibi simsiyah oldu...

Bir de annem ve babam gideli, sabah kahvaltısı da yapamıyorum. Çoğunlukla aç yatıyorum. Eskiden iri siyah gözlerimi zeytine benzetirlerdi benim. Çoktandır zeytin ve peynir de yiyemiyorum.

İçim yanıyor; ama ağlayamıyorum... En son suyu rahmetli annem kendi içmeyip bana vermişti. O öldükten sonra içebilecek temiz ve sağlıklı su da bulamadım. Gözyaşlarım o nedenle mi kurudu dersiniz... Gelen insanî yardımların bize ulaşmasına izin de verilmiyor. Kalbim acıyor anne, baba diyen bir çocuk sesi duyunca. Nemli gözlerle kara bulutların ve pusun kapattığı simsiyah ufuklara bakıyorum. Boğazım düğüm düğüm oluyor konuşamıyorum. Bu mektubu yazarken de ağlamıyorum,ağlayamıyorum. Ağlayabilmek için önce gülmeyi bilmek gerekir.

Ben anneme nazlanamadım hiç. Oysa o beni nazlı çiçeğim diye bağrına basardı yaşarken. Sevgi çiçeğimizi tez soldurdu eli silahlı sevgisiz insanlar... Ben de tüm Filistinli kardeşlerim gibi,aklım erdi ereli gülemiyorum. Size sesleniyorum ey insan kardeşlerim! Belki de bu mektup son mektubum...
(Filistin Gazze Şeridi,03.06.2010 Sevde Nihal) İbrahim KİLİK